

Arrest

nr. 230 593 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SENDWE-KABONGO
Lakenweversstraat 50
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X X, X, X en X, op 14 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 december 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. SENDWE-KABONGO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit het VIS blijkt dat de Portugese consulaire diensten te Luanda, Angola, de verzoekende partij op 13 februari 2019 een visum hebben verstrekt en dit dat visum geldig was van 19 februari 2019 tot 4 april 2019 voor een verblijf van dertig dagen in de Schengenzone.

1.3. Op 24 mei 2019 richt de verwerende partij een verzoek tot overname aan de Portugese instanties.

1.4. Op 17 juli 2019 stemmen de Portugese autoriteiten in met het verzoek tot overname op grond van artikel 12.2 van de van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 4 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het uiterst dringend karakter van de vordering wordt betwist door de verwerende partij. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen uiterst dringende noodzakelijkheid aantoont, dat er *in casu* geen enkele dwangmaatregel werd uitgevaardigd en de verzoekende partij niet van haar vrijheid werd beroofd. Deze gegevens worden door de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist.

In casu bevindt de verzoekende partij zich niet in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en is zij niet ter beschikking gesteld van de regering.

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Deze vereiste die vermoed wordt in het geval van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan geenszins worden beschouwd als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, te meer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt.

Wanneer de verzoekende partij haar vrijheid ontnomen werd met het oog op haar verwijdering, maakt zij het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering nakend is. In dit geval staat het wettelijk vast dat de schorsing van de uitvoering van deze maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

A contrario, de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is verstreken, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet van haar vrijheid werd beroofd en er geen gedwongen uitvoering is gepland, wordt niet aangetoond dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij enkel dat zij vrezen, rekening houdende met het feit dat de bestreden beslissing ook is gericht aan vier minderjarige kinderen, dat het beroep tegen de bestreden beslissing te laat zou komen indien er op een gegeven ogenblik toch sprake zou zijn van een dwangmaatregel.

De Raad herhaalt vooreerst dat de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, als dusdanig geen imminent gevaar uitmaakt dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt. De enkele vrees dat de uitvoering van de bestreden handeling op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten verstreken is, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn. Voorts wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij evenwel vrijstaat thans een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en indien de tenuitvoerlegging van de overdracht imminent wordt, de versnelde behandeling van dat beroep te vorderen bij voorlopige maatregelen.

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij uiteen dat de omstandigheden die de uiterste dringendheid van de vordering rechtvaardigen, hoewel er geen sprake is van een dwangmaatregel, bestaan uit (1) het feit dat zij vier minderjarige kinderen heeft en samen met hen en haar zus een gezin vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 37/57 van de Vreemdelingenwet, dat zij verblijft in Luik, (2) het feit dat haar kind G. geboren is in België en het voorwerp uitmaakt van een opvolging en controle in de vroege kinderjaren door ONE, (3) het feit dat de andere minderjarige kinderen schoollopen met als doel integratie door het leren van de Nederlandse taal en (4) het feit dat als zij dient terug te keren naar Portugal zij bedreigd zal worden door personen die aan boord van het vliegtuig dat hen naar Portugal bracht, aanwezig waren. De verzoekende partij betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verbreking van de familie veroorzaakt, het goed beëindigen van de lopende integratie van de kinderen in België verhindert en een schending teweegbrengt van het hoger belang van de kinderen die deel uitmaken van het gezin. De verzoekende partij meent dan ook dat het administratief dossier op voldoende wijze de hoogdringendheid van haar situatie aantoont en dat de gewone procedure niet toelaat op efficiënte wijze het imminent gevaar te voorkomen. Tot slot wijst de verzoekende partij er nog op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeldt.

Met voormeld betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van dit bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en niet effectief zal zijn. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er elementen zijn waaruit blijkt dat de gewone procedure niet toelaat op efficiënte wijze het door haar aangevoerde nadeel bij overdracht naar Portugal, bestaande uit de verbreking van de familiale banden, het verhinderen van de lopende integratie van de kinderen, de schending van het hoger belang van de minderjarige kinderen en het feit dat zij zal bedreigd worden door personen, te voorkomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar nadeel volledig verbindt aan de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt hieromtrent nogmaals dat de afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling, die voor het overige niet het voorwerp uitmaakt van een dwangmaatregel die als doel heeft hem te verplichten het grondgebied te verlaten, als dusdanig geen imminent gevaar uitmaakt dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing een termijn van tien dagen voor vrijwillig vertrek voorziet, volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. De loutere vrees dat de bestreden beslissing op ieder ogenblik kan worden uitgevoerd, levert niet het bewijs dat over een schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij daadwerkelijk is verwijderd (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en brengt in het verzoekschrift geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeldt, doet geen afbreuk aan de vereiste, bij het instellen van voormelde procedure, dat er sprake is van een uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering, wat *in casu* aldus niet het geval is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER